

Пантелей!.. Грѣхъ ми е на душата, че искахъ да те пропжда отъ село.

— Разбрали сега, — продума Пантелей, — че... че червената звезда предсказва?

— Само дано е на добро, Пантелей?

— Сега азъ трѣба да мълча. Когато огнѣтъ е пламналъ, длѣжни сме да гасимъ, а не да приказваме. Богъ да ни е на помощъ!

Още не изказали онова, що тегнѣше на гърди — влѣзоха група луди-млади, разбрали, че Пантелей се пише; извикаха грѣмогласно ура и понесоха Пантелея на ржце къмъ стѣгдата.

Вънъ се чуваше буйна пѣсень:

Боятъ настана — тупатъ сърдца ни!...

Кметътъ обори глава; прекръсти се и прошепна: Господи бжди ни на помощъ!

